

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **D. K.**, nar., bytem, zast. Mgr. Šárkou Veselou, advokátkou, se sídlem Cyrilská 7, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2015, č. j. KUZL-40317/2015, sp.zn. KUSP-40317/2015/DOP/Ti,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobce (také „obviněný“) napadl u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2015, KUZL-40317/2015, sp.zn. KUSP-40317/2015/DOP/Ti (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo na základě odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště (dále jen „prvostupňový správní orgán“) ze dne 25. 5. 2015, č.j. MUUH-OD/84605/2014/ČubO Spis/16745/2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí. Výše uvedeným rozhodnutím byl obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) v souvislosti s porušením ustanovení § 4 písm. c) téhož zákona.

Tohoto přestupku se měl obviněný dopustit tím, že 5. 10. 2014 ve 14:24 hod. na silnici I/50 v B. h. před odbočkou ke hradu B. ve směru jízdy od Brna řídil motorové vozidlo zn. reg. značky nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla orgány Policie ČR Uherské Hradiště naměřena rychlost jízdy 91 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši 3 km/h mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 88 km/h. Nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou dopravní značkou B20a na 70m/h tak překročil nejméně o 18 km/h.

Za spáchání přestupku správní orgán obviněnému uložil dle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) sankci pokuty ve výši 1800 Kč. Dále správní orgán obviněného zavázal k náhradě nákladů spojených s projednáním přestupku dle § 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že přezkoumal prvostupňové rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné, a to z následujících důvodů.

K samotnému skutkovému stavu žalovaný uvedl, že přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu se dopustí fyzická osoba tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h. V daném případě došlo k tomu, že policisté rychlost měřili na silnici I/50 v B. h. před odbočkou k hradu B. V daném místě je rychlost omezena svislou dopravní značkou B20a na 70 km/h. Žalobci byla policisty změřena v daném úseku rychlost jízdy 91 km/h, což je zcela zjevné z fotografie č. 1072, která byla silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI v kritickém okamžiku pořízena, jakož i dvou dalších kontrolních snímků. Každé měřící zařízení, které Policie ČR používá, musí odpovídat zákonu č. 505/1990 Sb. o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, a jeho prováděcím vyhláškám. Měřidla musí mít platné typové schválení a každý kus musí být pravidelně ověřován. Po zvážení možné odchylky měřícího zařízení jel žalobce v daném místě nejméně rychlostí 88 km/h, přecež překročil nejvyšší dovolenou rychlost nejméně o 18 km/h. Žalovaný odkázal dále na to, že metrologická návaznost se u tzv. stanovených měřidel, mezi něž patří i laserový rychloměr, zajišťuje právě ověřením, a nikoliv tedy kalibrací. Podle přílohy k vyhl. č. 345/2002 Sb. je u silničních rychloměrů lhůta k ověření jeden rok. Pokud bylo měřidlo ověřeno dne 15. 11. 2013, bylo s ním možno provádět kontrolu dodržování pravidel silničního provozu až do dne 14. 11. 2014 v souladu s právními předpisy. Žalovaný vycházel z toho, že měřidlo bylo v čase měření plně způsobilé sloužit svému účelu.

Žalovaný dále popsal princip měření s laserovým rychloměrem a dovodil, že policisté nemohou jakkoliv zasáhnout do principu měření, neboť to rychloměr při měření neumožňuje, pořízený snímek okamžitě dokladuje přestupek a lze ho použít pro další řízení. Se stejným pořadovým číslem jsou vyhotoveny snímky k jednomu konkrétnímu měření. Chybu měření tedy nelze dovozovat z toho, zda konkrétní snímek má či nemá odpovídající pořadové číslo. Podstatné je pouze to, aby měření probíhalo v souladu s návodem k obsluze. Žalovaný dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 82/2012, v němž byl vyhodnocen jako správný postup spočívající ve vyjádření výrobce laserového rychloměru společnosti ATS-TELCOM PRAHA, a.s. Pokud stanovisko dovozce uznal jako dostačující

Nejvyšší správní soud, pak není důvod, aby podobně nepostupoval i sám žalovaný. Dále žalovaný popsal tzv. cosinus efekt, tedy fyzikální vztah mezi skutečnou a naměřenou rychlostí vozidla v závislosti na úhlu mezi směrem pozorování (od měřidla rychlosti) a směrem jízdy měřeného vozidla. Čím větší je úhel mezi přímkou, po níž jede vozidlo, a směrem, z něhož je vozidlo při měření pozorováno a následně změřeno (pochopitelně až do úhlu 90 stupňů, jehož cosinus je roven 0), tím více se údaj o změřené rychlosti snižuje oproti rychlosti skutečné. Jediným projevem nenulového úhlu měření rychlosti je tak jen a pouze naměření nižší rychlosti než skutečné, a to až do úhlu 90 stupňů. Tvrzení žalobce, že není-li splněna podmínka úhlu 0 stupňů při měření vozidla, je měření neplatné, není způsobilé měření zpochybnit. Pokud žalobce nijak podrobně nerozvedl, proč měření nepovažuje za korektní při nedodržení úhlu 0 stupňů při měření, a obsahově neuvádí, jak konkrétně se lišila rychlost vozidla změřená pod konkrétním úhlem a „relativní rychlost přiblížení k měřidlu“, pak jeho námitky nejsou opodstatněné. Pokud navíc s efektem kosinové věty počítají přímo návody výrobce obdobných zařízení, pak není důvod, aby naměření příznivější hodnoty než skutečné mělo mít za následek konstataci neplatnosti měření. Měření rychlosti zasahujícími policisty tak považoval žalovaný za korektní.

Žalovaný dále odkázal na úřední záznam o telefonním hovoru s Mgr. Z. K. a získané snímky přímo z programu Archiv 5.1.7.5, z nichž je patrné, že skutečně první snímek změřeného vozidla v čase 14:24:31 je prvním snímkem ze série tří snímků 10772, 10773 a 10774, další snímky mají jen kontrolní charakter. Dále žalovaný do správního spisu založil také vyjádření výrobce laserového rychloměru MicroDigiCam LTI společnosti ATS Telecom ze dne 27. 8. 2015 (konkrétně Ing. J. T.). Z tohoto vyjádření vyplynulo, že měření v daném případě bylo provedeno s využitím speciálního módu „trojité“, a také to, že měření proběhlo v souladu s manuálem. Žalovaný se dále vyjádřil i k námitkám žalobce směřujícím ke zpochybnění obsahu komunikace s Mgr. K. (požadoval přepis tohoto telefonického hovoru) a k tomu, že měl být do řízení vzat jako znalec, aby mu mohl žalobce pokládat otázky. Žalovaný znovu uvedl, že si vyjádření výrobce rychloměru obstaral proto, aby lépe vysvětlil, že názor žalobce není správný, a to ve smyslu právního názoru Nejvyššího správního soudu uvedeného v rozsudku č.j. 3 As 82/2012-27. K námitkám týkajícím se telefonického hovoru s Mgr. K. žalovaný uvedl, že tento hovor proběhl v pátek dne 21. 8. 2015 a záznam o něm byl vyhotoven ještě tentýž den, nicméně byl zařazen do spisového materiálu až v pondělí dne 24. 8. 2015, neboť v pátek odpoledne již nebyl modul elektronické spisové služby přístupný. Námitky žalobce, že mu byla postupem žalovaného odňata jedna instance, žalovaný s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu rovněž neshledal jako důvodnou s poukazem na to, že žalobce nemá právo na dvouinstanční hodnocení u každého z podkladů pro vydání rozhodnutí.

Pokud žalobce tvrdil, že v prvostupňovém řízení měl uvést, že značka B20a omezující rychlost na 70 km/h byla zakrytá, není pravdivé, neboť to nevyplývá z protokolu o ústním jednání ani z jiného podkladu pro rozhodnutí. Prvostupňový orgán neměl žádný důvod bez dalšího zkoumat, zda byla značka dostatečně viditelná. Sám žalobce pouze předkládá hypotézu, že tomu tak snad mohlo být, pak to nezaložilo povinnost správního orgánu dále po tom pátrat, a ani to po něm nebylo možno chtít v rámci naplnění zásady oficiality. Pokud předmětná značka měla být zakryta porouchaným vozidlem, pak by to žalobce nezprošťovalo povinnosti takovou značku respektovat a dokonce by nenastala ani absence zavinění na projednávaném přestupku vzniklém právě pro porušení povinností z této dopravní značky vyplývajících.

Přestupek tedy podle názoru žalovaného byl tedy spolehlivě zjištěn, neboť je popsán jak v oznámení o přestupku, úředním záznamu, ale především byl zachycen na fotografii z měřicího zařízení. O skutkovém stavu tedy nebyly žádné pochybnosti, a nebylo tedy nutno provádět výslech obsluhy měřidla. Zavinění u projednávaného přestupku bylo jasně prokázáno a skutkové zjištění jsou taková, že není pochybnosti o průběhu protiprávního jednání. K uložené sankci žalovaný uvedl, že mu byla uložena pokuta mírně nad minimem zákonného rozpětí. K okolnostem přestupkového jednání a jejich vlivu na výši sankce žalovaný uvedl, že považuje závažnost spáchaného přestupku za vysokou, neboť předmětné omezení rychlosti v daném případě pomáhá zajišťovat bezpečnost provozu v místě nepřehledné křižovatky, na níž se v minulosti staly vážné dopravní nehody. Vůbec nebylo potřebné, aby prvostupňový orgán přičítal přestupek žalobce ze dne 27. 11. 2006 k tíži, neboť zvýšení sankce o 300 Kč nad zákonné minimum je dostatečně zdůvodněno již tím, že žalobce se ke svému skutku nedoznal, a navíc k přestupku došlo v místě, kde v minulosti docházelo k dopravním nehodám. Žalobce si zřejmě neuvědomuje nebezpečnost svého jednání, anebo je zcela nedůvodně bagatelizuje. Pro ilustraci nebezpečnosti jednání žalobce žalovaný demonstroval modelový příklad na brzdnu vzdálenost vozidla. Ze všech uvedených důvodů žalovaný zamítl odvolání a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

III. Žaloba

Žalobce ve své žalobě vznesl následující žalobní body. Podle jeho názoru žalovaný neprovedl navrhované důkazy, nevypořádal se s námitkami žalobce a provedené důkazy nesprávně posoudil, čímž došlo k vydání nesprávného rozhodnutí.

Žalobci mělo být spáchaní přestupku dokázáno předložením tří fotografií „záznamu o přestupku“, konkrétně o fotografie označené shodným číslem v časech 14:24:31, 14:24:38 a 14:24:40, a to zařízením MicroDigiCam LTI, výr. číslo UX 018257. Žalobce již při ústním jednání o přestupku dne 11. 3. 2015 v 15:00 hod. namítal, že ve správním spisu není uvedeno, jak probíhalo měření a pod jakým úhlem. Mapa měření však do správního spisu nebyla nikdy založena. Z předložených důkazů vyplývá, že měření bylo provedeno na vzdálenost, která je více než dvojnásobná, než je optimální vzdálenost uvedená v manuálu k rychloměru. Na fotografii z času 14:24:31 bylo vozidlo zachyceno ve vzdálenosti 290,9 m. Nadto vyjíždělo z pravotočivé zatáčky, která vede z kopce. Proto žalobce požadoval mapu měření, či příp. výslech zasahujícího příslušníka Policie ČR nstržm. M. K., aby mohly být odstraněny pochybnosti, zda bylo měření správné. Další fotografie již byly pořízeny za hranicí křižovatky, tedy v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 90 km/h. Žalovaný se s faktem, že svědek se nedostavil k podání svědecké výpovědi, vypořádal pouze tak, že podání svědecké výpovědi nebylo potřeba, neboť policisté jsou odborně způsobilí k obsluze měřidla. Podle žalobce však jde pouze o domněnku žalovaného, která nemá žádnou vypovídací hodnotu a neobjasňuje, z jakého místa bylo měřeno, v jakém úhlu, či zda se na displeji měřicího zařízení neobjevilo chybové hlášení. Dále nebylo doloženo, že by nstržm. K. absolvoval školení a byl způsobilý obsluhovat měřicí zařízení, což žalobce rovněž požadoval založit do správního spisu. Dále žalobce uvedl, že při prvním ústním jednání zpochybnil viditelnost značky při průjezdu. Tato skutečnost by mohla být ověřena pouze provedením svědecké výpovědi zasahujících policistů. Z uvedeného plyne, že žalovaný uznal žalobce vinným ze spáchaní přestupku, aniž by řádně ověřil veškeré informace a shromáždil veškeré důkazní prostředky, takže žalobci nikdy nebylo prokázáno překročení nejvyšší dovolené rychlosti v daném místě.

Žalobce dále namítl, že dané přestupkové jednání postrádá materiální aspekt přestupku. Žalobce sice připouští, že nedaleko místa přestupku u obce Staré Hutě se nachází čtvrté nejrizikovější nehodové místo ve Zlínském kraji, nicméně měření nebylo prováděno na tomto

rizikovém místě, ale až několik kilometrů za ním. Žalovaný dále nepřihlédl k tomu, že se jednalo o tříproudovou komunikaci, kde je vybudován odbočovací pruh ke komunikaci „Polesí“ vedoucí k hradu B. Je zde dostatek místa pro připojení se na pozemní komunikaci I/50, přičemž žalovaný nezohlednil ani to, že se jednalo o víkendový mimosezónní provoz a že daným místem projíždělo jen minimum automobilů. Viditelnost byla dobrá, silnice suchá a v blízkosti nejsou ani přechody pro chodce, ani stezky pro cyklisty, přičemž žalobce se považuje za zkušeného řidiče. Nebyla tedy naplněna materiální stránka přestupku (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 104/2008-45).

Žalobce má dále za to, že došlo k zásahu do jeho práv, když ho žalovaný vyzval k vyjádření se podkladům pro rozhodnutí, které podal dne 7. 9. 2015 a vytýkal v něm zejm. zařazení nových důkazů do spisu, což bylo v rozporu s § 82 odst. 4 správního řádu. Záznam o telefonátu s Mgr. Z. K. neobsahuje přepis hovoru a navíc byl vyhotoven až dne 24. 8. 2015, tedy 3 dny poté, v důsledku čehož ztratil na autenticitě. Dále žalobce kritizoval postup žalovaného, který nepřiložil k výzvě přílohy e-mailu J. K., takže žalobce nevěděl, k čemu se paní K. přesně vyjadřovala a nemohl na tuto skutečnost nijak reagovat. Práva žalobce ve správním řízení tak byla porušena.

Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

Ve svém vyjádření žalovaný zopakoval podstatné části své argumentace v napadeném rozhodnutí a k jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující. K namítanému doplňování dokazování žalovaným v odvolacím řízení žalovaný uvedl, že takový postup předpokládá již ustanovení § 93 odst. 1 správního řádu. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2014, č.j. 9 As 128/2013 – 45, podle něhož nelze zásadu dvojinstančnosti správního řízení vykládat tak, že žalobce má právo na posuzování každého z podkladů pro rozhodnutí dvakrát. Žalobce ani neuvedl, v čem by jej konkrétně měla poškodit situace, kdy v odvolacím řízení byly provedeny jako důkazy snímky z laserového rychloměru, vyjádřením společnosti ATS Telcom a návodem k obsluze. Žalovaný nezjišťoval otázky, k nimž by měl přihlížet z moci úřední, ale toliko se snažil reagovat na odvolací námitky žalobce v pozici obviněného.

K námitce, že měl být proveden výslech Mgr. K., zástupce vedoucího Dopravního inspektorátu PČR v Uherském Hradišti, žalovaný uvedl, že tento telefonát byl pouze prostředkem k získání dalších informací. Cílem bylo především ověření správnosti postupu, kdy tři snímky měly stejné pořadové číslo, ale byly pořízeny v jiném čase a v jiné vzdálenosti. K nezákonnému procesnímu postupu žalovaný obsáhle vysvětlil, že žalobce nevzněl žádné konkrétní námitky a byl seznámen se všemi provedenými důkazy. Pokud navíc žalobce argumentoval, že neměl k dispozici přílohy připojené k emailu, pak se s tím žalovaný neztotožnil, neboť žalobce neuvedl žádné skutečnosti, s nimiž se neměl možnost seznámit. Ke zjišťování skutkového stavu žalovaný uvedl, že žalobce měl možnost se vyjádřit k těmto problémům. Žalobce uvedl, že každý snímek by měl být vybaven svým pořadovým číslem, a dále, že měření neprobíhalo ve vzdálenosti, kterou určuje návod k použití. K tomu žalovaný uvedl, že rozsah měření je podle kapitoly 7 návodu k obsluze 25-400 m, což uvádí i certifikát o schválení typu měřidla. Pokud bylo vozidlo změřeno na vzdálenost 290,9m, nelze tvrdit, že nebyl dodržen návod k použití. Vzdálenost 50 – 170 m se týká kvality snímků změřených vozidel, nikoliv samotného měření. Měření probíhalo korektně, ve správné vzdálenosti a

přesně podle návodu k obsluze, pokud žalobce závěr žalovaného zpochybňuje, měl přednést konkrétní důkazy, které by důkazy provedené oběma správními orgány zpochybnil. To platí i o tvrzení žalobce, že se na místě nenacházela svislá dopravní značka omezující rychlost na 70 km/h.

K materiálnímu znaku přestupku žalovaný poukázal na to, že i trestní právo soudní značně ustoupilo od materiální stránky trestného činu. Materiální znak u překročení nejvyšší dovolené rychlosti je omezen pouze na zvažování existence výjimečných okolností, které by skutek formálně kvalifikovatelný jako přestupek dekriminalizovaly. K těmto okolnostem žalovaný podrobněji uvedl, že bez ohledu na povětrnostní podmínky či denní dobu platí v konkrétním úseku nejvyšší povolená rychlost bezvýjimečně. Jakkoliv může být vozidlo špičkově vybavené a v perfektním stavu, vyšší rychlost vždy ztěžuje možnost včasného zastavení vozidla. Žalovanému je navíc z úřední činnosti známo, že místo přestupkového jednání je místem častých dopravních nehod. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Ve stručné replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že nesouhlasí s argumentací žalovaného a odkazuje na svá žalobní tvrzení. Dále také vyjádřil nesouhlas s nařízením jednání.

V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci nařídil ústní jednání na den 26. 6. 2017, které se uskutečnilo za účasti žalobce, jeho zástupkyně i zástupce žalovaného. Krajský soud po úvodních přednesech obou stran konstatoval obsah soudního a správního spisu vedených v této věci.

Ve **správním spisu** prvostupňového orgánu je založen především úřední záznam ze dne 5. 10. 2014 o měření, které provedl policista nstržm. Martin K., dále záznam o přestupku, v rámci něhož jsou zachyceny tři fotografie vozidla žalobce (konkrétně o fotografie označené shodným číslem v časech 14:24:31, 14:24:38 a 14:24:40 pořízené zařízením MicroDigiCam LTI, výr. číslo UX 018257). Z tohoto záznamu rovněž vyplývá, že měřící zařízení bylo nastaveno v režimu automatický a měření bylo provedeno ze vzdálenosti 290,9 m (první fotografie v čase 14:24:31). Na ostatních dvou fotografiích se již rychlost vozidla žalobce snižovala, stejně tak i vzdálenost, z níž bylo provedeno měření. Dále ze správního spisu vyplývá, že ve věci byl nejprve vydán příkaz o uložení pokuty ze dne 9. 1. 2015 a na základě včas podaného odporu bylo dále pokračováno v přestupkovém řízení. Podle úředního záznamu ze dne 9. 3. 2015 žalobce se k prvnímu jednání nedostavil, neboť byl omluven, a proto se jednání uskutečnilo dne 11. 3. 2015 za účasti žalobce. Podle protokolu o ústním jednání ze dne 7. 5. 2015 se předvolaný svědek policista nstržm. Martin K. nedostavil a podle úředního záznamu založeného ve správním spisu svědek měl neznámou adresu pobytu. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 25. 5. 2015.

V odvolacím řízení došlo k doplnění podkladů pro rozhodnutí, a to především o úřední záznam o telefonním hovoru s Mgr. K. z Dopravního inspektorátu PČR Zlín, dále o návod k obsluze měřicího zařízení MicroDigiCam LTI Cam – 4. vydání, verze 4.1 cz ze dne 22. 11. 2007, dále záznam o přestupku vyhotovený prostřednictvím aplikace MicroDigiCamViewer, dále stanovisko výrobce měřicího zařízení ze dne 27. 8. 2015, z jehož závěru vyplývá, že měření bylo provedeno v souladu s návodem k použití. Žalobce podal na základě výzvy své vyjádření k dodatečně shromážděným podkladům pro rozhodnutí.

K obsahu správního spisu zástupkyně žalobce především uvedla, že z první fotografie vyplývá, že vozidlo jelo do zatáčky, což mělo být dodatečně ověřeno mapou měření či výsledkem policisty, k čemuž nedošlo. K tomu žalovaný uvedl, že nenulový úhel měření na základě aplikace funkce cosinus znamená, že je to pro řidiče vozidla výhodnější a naměřená rychlost vozidla je nižší, než rychlost skutečná. Soud dále přečetl pasáže z návodu k obsluze měřicího zařízení, konkrétně pasáž týkající se seznamu operačních módů zařízení (s. 30), pasáž týkající se automatického režimu (s. 32), z něhož vyplývá, že kamera má být zaměřena na vzdálenost 50 – 170m. Dále byla přečtena pasáž návodu týkající se volby stanoviště z hlediska tzv. cosinus efektu, z níž vyplývá pokyn nastavit zařízení tak, aby úhel měření byl co nejmenší. Optimum měření je 50 – 140m, maximální měřicí vzdálenost je 400 m. Dále byla přečtena pasáž týkající se tzv. cosinus efektu (s. 172), z níž vyplývá poznatek, že při nenulovém úhlu měření je skutečná rychlost měřeného vozidla vyšší než rychlost naměřená. K tomu zástupkyně žalobce uvedla, že mělo být lépe zvoleno stanoviště měření, neboť vzdálenost měření byla větší než 170m. Zástupce žalovaného k tomu uvedl, že tento postup není v praxi vždy možný, přičemž právě silnice I/50 je toho příkladem. Soud dále vznesl dotaz ke vztahu měřicího módu „trojitě“ ve vztahu k automatizovanému módu měření, přičemž po vyjádření obou stran bylo shledáno, že v návodu k obsluze na s. 41 je uvedeno, že v rámci režimu manuálního měření je výslovně uvedeno, že *od verze 6.026 je doplněna položka „TROJITE“ pro měření trojice snímků. Tato funkce se uplatní jen při vzdálenostech větších než 150m . Vozidlo se změří na větší vzdálenost a další dva snímky jsou určeny pro snazší identifikaci vozidla.*

V rámci dokazování žalobce vznesl prostřednictvím své zástupkyně návrh na provedení svého výslechu, který by měl objasnit okolnosti situace měření. Krajský soud tento návrh zamítl s tím, že pro posouzení věci lze vycházet z podkladů založených ve správním spisu. Žalobce sám se k věci vyjádřil tak, že se cítí neviný, přičemž jelikož mu policista neukázal záznam o měření, trval na řešení věci v klasickém přestupkovém řízení. Po slyšení závěrečných návrhů krajský soud přikročil k rozhodnutí ve věci samé.

Žaloba není důvodná.

V prvé řadě krajský soud uvádí, že v posuzované věci prvostupňové rozhodnutí skutečně nevycházelo ze zcela jednoznačně zjištěného skutkového stavu věci. Žalovaný však v odvolacím řízení vyvinul značné úsilí k tomu, aby vyvrátil pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu, které byly žalobcem vytýkány v odvolání. Krajský soud přistupuje ke zjištěnému skutkovému stavu z pohledu principu jednoty správního řízení, takže hodnotí v souhrnu skutkový stav, jak byl zjištěn prvostupňovým orgánem i žalovaným, a to včetně doplnění (či osvětlení) některých okolností při ústním jednání dne 26. 6. 2017.

Způsob, jakým žalovaný doplnil do správního spisu další podklady (zejm. vyjádření výrobce měřicího zařízení a telefonát s pracovníkem dopravního inspektorátu Mgr. K.),

krajský soud nepovažuje za rozporný s principy ovládajícími správní řízení. Pokud žalobce požadoval, aby mu byl zpřístupněn přepis telefonátu, či aby byl Mgr. K. vyslýchán jako znalec, pak se nejednalo o požadavky, které by byly adekvátní povaze těchto podkladů pro rozhodnutí, nýbrž o přepjatý formalismus. Telefonát s Mgr. K. z dopravního inspektorátu neposkytl žalovanému žádné přímé důkazy o přestupkovém jednání žalobce, pouze sloužil jako prostředek k ujasnění s některých technických detailů softwarového fungování měřicího zařízení a zpracování výstupů z tohoto zařízení. Ani správní řád nepožaduje (§ 56), aby takovéto informace skutkové povahy měly vždy podobu znaleckého posudku, který je spíše jakýmsi prostředkem ultima ratio pro dokazování odborných skutečností, nýbrž připouští i tzv. odborná vyjádření jiných správních orgánů či prostě neformálním způsobem získané informace, které ovšem musejí být přičitatelné určitému zdroji a musejí být založeny ve správním spisu. V posuzované věci se jednalo o neformálně získané odborné vyjádření pracovníka jiného správního orgánu a bylo získáno zcela v souladu s právní úpravou správního řízení. Žalobce měl možnost se s tímto podkladem pro rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k němu, stejně tak jako s přílohami e-mailového vyjádření Ing. Jiřího T. ze společnosti ATS TELCOM PRAHA, a.s. zasláného prostřednictvím paní Jitky K., zaměstnankyně téže společnosti.

Pokud se týká námitek směřujících ke správnosti měření, resp. jeho souladu s návodem k obsluze měřicího zařízení, krajský soud vycházel z toho, že bylo žalovaným v napadeném rozhodnutí a dále soudem v soudním řízení postaveno zcela nájisto, že fotografie z měření vozidla žalobce byly pořízeny laserovým měřicím zařízením MicroDigiCam LTI v tzv. režimu „TROJITE“, které v souladu s návodem k použití umožňuje měření i z větší vzdálenosti (větší než 150m). O tom shodně vypovídá jak vyjádření výrobce měřicího zařízení ATS Telecom ze dne 27. 8. 2015 založené ve správním spisu, tak i návod k obsluze měřicího zařízení. Využití vyjádření výrobce měřicího zařízení v rámci dokazování správnosti měření bylo potvrzeno jako přijatelné i Nejvyšším správním soudem (viz k tomu rozsudek ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 – 27, přístupný na www.nssoud.cz). Jedinou diskrepanci v údajích týkajících se měření vozidla žalobce soud spatřuje v tom, že režim měření byl uveden na záznamu o přestupku jako „automatizovaný“, zatímco podle návodu k obsluze má jít o manuální mód. Tuto technikalii však lze přičíst tomu, že předmětný režim „TROJITE“ byl výsledkem úprav stávajícího hardwarového a softwarového vybavení přístroje. Soud tak považuje za zcela klíčové, že v souladu s vyjádřením výrobce návod k obsluze obsahuje vymezení tohoto módu, přičemž potvrzuje i závěr, že pouze první fotografie je klíčová pro posouzení rychlosti měřeného vozidla, přičemž dvě zbývající fotografie mají usnadnit identifikaci vozidla (čitelnost registrační značky apod.). Jakkoliv lze polemizovat s tím, zda použití takového módu měření je vzhledem ke vzdálenosti měřeného vozidla od hlavy měřicího zařízení optimální, je třeba zároveň bazírovat na závěru, že tento mód měření je předvídan návodem k obsluze tohoto zařízení a zároveň v předmětném měření nebyla překročena maximální vzdálenost měřeného vozidla (400 m). Stejně tak návod k obsluze obsahuje popis tzv. cosinus efektu, tedy závislosti změřené rychlosti na úhlu měření, z něhož vycházel ve své argumentaci v napadeném rozhodnutí žalovaný. Krajský soud proto k těmto námitkám uzavírá, že za přímý důkaz o spáchání přestupku považuje pouze první fotografii z měření, která nesporně zobrazuje situaci v úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 70 km/h, přičemž byla pořízena na vzdálenost 290,9m. Ostatní fotografie dokumentují průjezd vozidla danou situací. Konečně krajský soud poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech, kdy byl použit pro měření rychlosti laserový silniční rychloměr, a kde Nejvyšší správní soud aproboval technické zjištění o fungování tohoto rychloměru, že pokud dojde k chybě měření, nedojde vůbec ke stanovení rychlosti měřeného vozidla a nedošlo a na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě

měření (viz již citovaný rozsudek NSS ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 – 27, dále také rozsudek ze dne 6. 3. 2014, č.j. 4 As 2/2014 – 26, přístupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud dále hodnotil námitku žalobce, že ve správním řízení měl být vyslechnut policista nstržm. K., který obsluhoval při měření vozidla žalobce rychloměr, a že do spisu nebyla založena tzv. mapa měření. Krajský soud ze spisové dokumentace zjistil, že prvostupňový orgán nejprve zamýšlel výslech policisty provést, nicméně tento se na předvolání nedostavil. Prvostupňový orgán dále zjistil, že je neznámého pobytu, a na provedení tohoto důkazu rezignoval. Krajský soud k tomu především uvádí, že závisí na okolnostech případu, zda je provedení výslechu zasahujícího policisty nezbytné. V případech, kde existují určité pochybnosti o průběhu měření, identifikaci vozidla, jeho řidiče či dalších okolností, je nepochybně provedení výslechu na místě. Na druhé straně v případech, kdy o těchto skutečnostech nejsou zásadní pochybnosti, nelze považovat výslech policisty za nezbytný důkaz pro zjištění přestupkového jednání spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti (viz k tomu zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, č.j. 2 As 202/2014 – 50, přístupný na www.nssoud.cz). Krajský soud má za to, že v posuzované věci by bývalo bylo žádoucí, aby výslech policisty nstržm. K. byl proveden, tak jak to zamýšlel prvostupňový orgán. Nicméně v situaci, kdy se svědek stal obtížně dohledatelným (u Policie ČR už nepracoval a byl neznámého pobytu), nelze klást k tíži správních orgánů, že nakonec skutkový stav zjišťovaly jiným způsobem a tento důkaz v řízení neprovedly. Krajský soud navrhl podotýká, že za současné situace by výslech tohoto svědka již nemohl přinést zásadní relevantní informace o skutkovém stavu, a to s ohledem na časový odstup. K argumentaci žalobce, že měřicí zařízení mohlo hlásit chybu, krajský soud podotýká, že takový stav měřicího zařízení nelze presumovat, zvláště tehdy, pokud měření proběhlo a rychlost vozidla byla změřena a zaznamenána do výstupu z měření (viz k tomu již citovaný rozsudek NSS ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 – 27). Pokud se týká žalobcem požadované mapy měření, není standardní, aby tento podklad byl v přestupkových řízeních týkajících se překročení nejvyšší dovolené rychlosti zakládán do správního spisu. Krajský soud proto vyhodnotil tyto námitky tak, že pokud se výslech nstržm. K. v řízení neuskutečnil a ve správním spisu nebyla založena tzv. mapa měření, nejedná se o vadu řízení, která by měla s ohledem na skutkové okolnosti zjištěné žalovaným vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé, neboť skutkový stav byl v odvolacím řízení zjištěn v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č.j. 5 As 126/2011 – 68, přístupný na www.nssoud.cz).

K námitkám zpochybňujícím volbu měřicího stanoviště krajský soud ve shodě se žalovaným uvádí, že přesné místo měření, které žalobce zpochybňoval tím, že požadoval předložení mapy měření, nejsou ve věci relevantní. V předmětné věci je mezi stranami nesporné, v jakém místě přibližně měření proběhlo, přičemž přesná identifikace místa měření (např. prostřednictvím GPS souřadnic) není pro verifikaci správnosti výsledku měření nezbytně nutná. Pokud se týká samotné volby stanoviště k měření, lze odkázat částečně na již uvedenou polemiku o optimální volbě místa, které neumožňovalo měření v tzv. nulovém úhlu. Nicméně to neznamená, že by měření pořízené v takovéto situaci nemohlo vypovídat o objektivním faktu, jakým je průjezd vozidla tímto místem komunikace I/50 vyšší než nejvyšší dovolenou rychlostí. Z uvedených důvodů v tomto směru krajský soud ani nedoplňoval dokazování navrhaným důkazem výslechem žalobce, neboť by to podle jeho názoru skutkový stav věci dále neosvětlilo. Subjektivní pocity (vjemy) žalobce z rychlosti jízdy nemohou objektivně vypovídat o přesném vyčíslení rychlosti vozidla.

Ohledně námitek do materiálního znaku přestupku krajský soud uvedl, že je mu z jeho úřední činnosti známa nebezpečnost předmětné komunikace I/50 v Buchlovských horách, přičemž navíc přestupkové jednání žalobce nevykazuje žádné hraniční skutkové okolnosti, které by nahrávaly úvahám o neexistenci materiálního znaku v daném přestupkovém jednání. Ze samotných povětrnostních podmínek, za nichž se událo přestupkové jednání (dobrá viditelnost, suchá vozovka...) nelze dovozovat, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti postrádá materiální znak, tedy společenskou škodlivost (nebezpečnost). To by per argumentum ad absurdum znamenalo, že porušení zákazové dopravní značky nemá samo o sobě za následek vznik správně-právní odpovědnosti, nýbrž teprve až za specifických podmínek, které nezávisí na lidské vůli (objektivní faktory). Takto ovšem nelze vztah materiálního a formálního znaku přestupku vykládat, neboť prioritu při posuzování má vždy znak formální (naplnění formálních znaků skutkové podstaty), přičemž materiální znak bývá naplněn samotným jednáním kvalifikovatelným pod příslušnou skutkovou podstatu, avšak určité specifické okolnosti mohou materiální znak značně omezit či úplně eliminovat. Je na správním orgánu, aby otázku přítomnosti materiálního znaku pojal do odůvodnění rozhodnutí o přestupku a identifikoval, v čem škodlivost či nebezpečnost konkrétního přestupkového jednání spočívá. Žalovaný v napadeném rozhodnutí se této otázce zevrubně věnoval a zcela přezkoumatelně ji zdůvodnil, takže krajský soud považuje tuto námitku za nedůvodnou.

VI. Závěr a náklady řízení

Vzhledem k tomu, že veškeré žalobní námitky shledal krajský soud nedůvodnými a současně ani nedospěl k závěru, že by napadené rozhodnutí trpělo jinou vadou, k níž by bylo třeba přihlédnout z moci úřední, rozhodl ve věci samé tak, že žalobu zamítl (výrok I).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. června 2017

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová